

BELOFTEN

~ VAN HET ~

ZUIDEN

1

Vervlogen droom

Roman

Christine Johnson

Vertaald door D. Beentjes

de Parel

Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

Vervolgen droom is het eerste deel in de serie *Beloften van het Zuiden*.

Engelse uitgave:

Love's Rescue

Copyright © by Christine Elizabeth Johnson
Published by Revell, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Author photography: © E.A. Creative Photography 2013

De Bijbelcitaten in deze uitgave zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling.

Nederlandse uitgave:

Vervolgen droom

© 2017 Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede
www.uitgeverijdeparel.nl

ISBN 9789492408082

NUR 342

Vertaling: D. Beentjes
Opmaak omslag: TMgraphics.nl
Opmaak binnenwerk: TMgraphics.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

Voor mijn man, mijn kapitein

*Almaar onvervulde hoop maakt ziek,
vervuld verlangen is een levensboom.*

SPREUKEN 13:12

Proloog

11 OKTOBER 1846

Een harde windvlaag blies Elizabeth Benjamin bijna omver. In de afgelopen zestien jaar had ze nog nooit zo'n gure wind meegemaakt, terwijl stormen veelvuldig voorkwamen in Key West. Ze hield de hand van haar broertje stevig vast. Charlie, elf jaar oud, kwam gewoonlijk in opstand als ze hem zo bemoederde. Maar vandaag niet.

'Misschien zouden we hier niet moeten zijn.' Zijn woorden gingen bijna volledig op in het gehuil van de wind.

Elizabeth begon hetzelfde te denken, maar haar tijd was bijna om. Binnen een paar dagen moest ze naar Charleston zeilen; er werd van haar verwacht dat ze daar een goede man aan de haak zou slaan. Dat betekende dat ze haar geliefde Key West en de man van haar dromen moest achterlaten. Vandaag zou haar enige kans kunnen zijn om te ontsnappen aan het lot dat haar ouders haar hadden toebedeeld.

Zij en Charlie waren bijna aangekomen bij de haven waar Rourke O'Malleys sloep aangemeerd lag. Alleen al de gedachte aan hem gaf haar al moed. Als hij dit weer kon verdragen, kon zij dat ook. De regen kwam nu met bakken uit de hemel en de blauwe jurk van fijn katoen die ze speciaal voor hem had aangetrokken, raakte doorweekt, maar misschien zou hij

haar dapper vinden.

‘Zullen we naar huis gaan?’ vroeg Charlie.

Ze trok haar broertje mee naar de haven. ‘We moeten onze skiff veiligstellen.’

De meer dan drie meter lange boot was van Charlie, maar hij ging alleen zeilen als ze hem omkocht. Ze hield van de vrijheid van de turquoise zee en greep elke kans om te kunnen varen met beide handen aan. Die heimelijke liefde had haar het nodige gekost; avond aan avond had ze Charlie moeten helpen zijn studie af te ronden.

Toen ze hun dienstmeisje vertelde waarom ze in dit weer naar buiten moesten, had Anabelle haar hoofd geschud en verkondigd dat moeder hen beiden wat zou doen als ze erachter kwam.

‘We zullen weer thuis zijn, voordat moeder terug is,’ verzekerde Elizabeth haar. Ze kon het meisje met wie ze ’s nachts in bed lag te giechelen alles wijsmaken. ‘Ze zal nooit weten dat we weg waren.’

Het aantrekkelijke dienstmeisje met de getinte huid grinnikte. ‘Je bent gek op hem.’

Elizabeth deed alsof ze geen idee had wie Anabelle bedoelde, wat eigenlijk suf was, aangezien al hun gesprekken om hem draaiden. Rourke O’Malley was misschien niet de rijkste scheepsberger in Key West, maar wel verreweg de knapste en dapperste. Hij had zijn door de zon gebleekte, donkere haar naar achteren gekamd op een manier die decennia terug mode was geweest. Ze kreeg vlinde in haar buik van zijn gebronsde huid en diepe, smaragdgroene ogen. Ze was sprakeloos als hij glimlachte. Voor het eerst in haar leven zag ze er de voordelen van in om een meisje te zijn.

Behandelde hij haar nu maar niet langer als het kleine kind dat ze ooit was geweest. Op het laatste bal had hij oudere meisjes als danspartners gekozen. Met haar praatte hij over de reis naar Harbour Island – of Briland, zoals hij het soms noemde – waar hij vandaan kwam, over schildpadden vangen en zijn bergingswerkzaamheden. Hij vroeg hoe het met de visvangst ging en maakte een opmerking als ze Charlies skiff in een perfecte hoek langs zijn sloep had gevaren. Uit haar uitstekende zeemanschap zou moeten blijken dat ze voor elkaar gemaakt waren, maar toch danste hij met onnozele meisjes. Hij had zelfs de hand van haar vriendin Caroline gekust,

maar niet die van haar. Nooit die van haar.

Nou, vandaag zou hij haar als een echte vrouw gaan zien.

Met de onwillige Charlie op sleeptouw beende Elizabeth verder. Ze liepen Caroline Street uit om het gebruikelijke pad naar de haven te nemen, maar de stoep stond blank. Elizabeth negeerde Charlies smeekbedes om terug te gaan. Morgen zou Rourke misschien al weggevoerd zijn of, nog erger, een van de leeghoofden die opgewonden fluisterden als hij de kamer betrad het hof maken. Het schip naar Charleston zou binnenkort komen om haar mee te nemen. Goede dingen overkwamen mensen die afwachten niet.

En dus trok ze Charlie verder door Whitehead Street, waar een kleine brug over de vijver liep. Zelfs daar stond het water hoger dan ze ooit had gezien, bijna tegen de planken aan. Als deze storm niet snel ging liggen, zou zelfs de brug onder water komen te staan en moesten ze nog langer wegblijven.

Toen ze de hoek naar Front Street omgingen, lag de haven recht voor hen, maar pakhuizen blokkeerden haar zicht op de schepen, op een paar masten na. Normaal gesproken zag ze vanaf deze plek veel meer masten, maar waarschijnlijk hadden enkele eigenaars besloten het anker te lichten en ondanks de storm uit te varen.

Niet Rourke. Alsjeblieft, niet Rourke.

Met het hart in de keel versnelde Elizabeth haar pas en haastte zich over het rode grind. Een voet landde in een plas en het water doordrenkte haar leren schoen. Hoe dichter ze bij de haven kwamen, hoe hoger het water in de straten stond. Al snel waren natte voeten onvermijdelijk en alsof het nog niet nat genoeg was, begon het nog harder te regenen. Elizabeth kneep haar ogen halfdicht om te zien waar de pakhuizen, die net nog zo duidelijk zichtbaar waren geweest, zich precies bevonden.

De straffe wind maakte ademen moeilijk en haar borstkas, die al pijn deed door het korset dat Anabelle strak had aangetrokken, zwoegde op en neer. Ze kreeg pas weer voldoende adem toen ze in de beschutting van Tift's pakhuis stonden. Het pakhuis was stevig gebouwd, in tegenstelling tot het oude ernaast, dat kreunde en steunde. Charlie wees angstig naar het dak dat al een paar pannen had verloren.

Elizabeth liet zich echter niet afschrikken door een wankel, oud gebouw.

Ze trok Charlie mee de hoek om, de wind in. Het water van de zee, dat werd opgezweept door de noordoostelijke storm, sloeg over de pier en spatte hoog de lucht in. Hoewel het bij vloed een paar meter onder de kade stond, stroomde het er nu overheen. Charlies piepkleine skiff, die ooit met andere bootjes bij de dichtstbijzijnde pier aangemeerd had gelegen, was weg. De enkele achtergebleven boten rukten aan de kettingen van hun ankers en waren bijna niet te zien in de dichte mist. Het leek erop dat ze elk moment Duval Street op konden varen nu het water zo hoog stond.

Charlie greep haar hand steviger vast. Misschien had hij gelijk; misschien kon ze beter weer naar huis gaan.

Ze kon Rourkes sloep niet zien door de regen en het zeewater. Hij was vast en zeker meegegaan met degenen die hadden besloten de storm op zee te trotseren. Al haar voorbereidingen waren voor niets geweest. Als hij niet terug zou zijn tegen de tijd dat de storm ging liggen, had ze geen andere keuze dan naar Charleston te varen. Maar hij zou vast en zeker terugkomen. Hij *moest* terugkomen.

‘We gaan naar huis,’ schreeuwde ze, maar haar woorden werden opgeslokt door de wind.

Charlie hield haar stevig vast. Paniek flitste in zijn ogen.

Ze wees in de richting van de plek waar ze vandaan waren gekomen. Dit was een slecht idee geweest. Ze konden beter teruggaan nu het nog kon. Maar een krachtige windvlaag ving haar wijde rok en trok haar naar beneden, voordat ze een stap kon verzetten. Ze raakte haar grip op Charlie kwijt en de tengere jongen viel op zijn knieën.

Ze stak haar arm naar hem uit, maar haar vingers konden zijn hand net niet pakken. ‘Charlie!’

Hij hoorde haar niet.

Ze probeerde op te staan, maar de wind drukte haar omlaag. Ze werd verstikt, alsof er een deken op haar gezicht werd gedrukt. Alleen in de holte van haar elleboog kon ze ademen.

Haar broertje worstelde om overeind te komen, maar daardoor werd hij steeds verder weggeblazen.

Ze kroop naar hem toe. De ruwe stenen deden het kant en de strikken

van haar jurk scheuren en het zand schuurde langs het fijne katoen.

Toen zag ze de golven. Ze sloegen over de kade, rolden naar haar toe en veranderden het land in een ondiepe zee. De eerste raakte haar handen en knieën. De volgende rolde verder. Ze probeerde opnieuw op te staan en naar Charlie te waden.

Hij staarde haar met grote ogen van angst aan. Hij kon niet zwemmen. Dat had hij nooit geleerd.

Had ze maar geen zes petticoats en een korset aangetrokken. In het donkere water golfdde de kledingstukken rond haar benen en trokken haar omlaag. O, had ze maar naar Anabelle geluisterd en was ze maar thuisgebleven, waar ze hoorde. Als er iets gebeurde...

Elizabeth kon de nare gedachtes geen post laten vatten. Dit moment vereiste moed.

Ze bracht haar handen naar haar mond en riep: 'Ik kom eraan!'

Charlie leek haar niet te verstaan.

Met haar laatste beetje kracht kwam ze op handen en knieën overeind en schuifelde naar haar broer. Hij had een hoger gedeelte bij het oude pakhuis bereikt en was veilig uit het water. Als hij nu maar in de beschutting van het pand kon komen, dan kon hij opstaan. Als hij de kracht had. Als het water niet hoger zou komen.

Ze probeerde weer op te staan, maar het kolkende water trok haar opnieuw omlaag. Ze schreeuwde het uit. Haar mond vulde zich met zeewater. Ze kokhalsde en spuugde het uit. Toen ze haar evenwicht had hervonden, zag ze dat de woeste zee haar nog verder van haar broertje had getrokken.

Ze begon wanhopig te worden, maar ze kon zich er niet aan overgeven. Ze moest bij haar broertje zien te komen, alleen hoe? Een nieuwe golf rolde langs en ze had moeite haar balans te bewaren.

De zee! Ze kon de golven in haar voordeel gebruiken, in plaats van tegen het water te vechten. Als ze zich door elke golf dichterbij het pakhuis zou laten drijven, kon ze bij haar broertje komen en hem in veiligheid brengen.

Krak!

Het scherpe geluid kwam van boven. Toen ze opkeek, zag ze tot haar schrik hoe het dak van het pakhuis op en neer bewoog. Dakpannen vlogen rond als zeemeeuwen. Een blok hout ter grootte van een piano kwam

omhoog en een windvlaag trok het los. Een angstaanjagende seconde lang hing het in de lucht. Toen begon het te draaien. Omlaag, omlaag, omlaag.

‘Charlie!’

Hij hoorde haar niet.

Ze zwaaide wild met haar armen.

Hij zag haar niet. Het stuk hout sloeg tegen zijn benen. Hij smakte als een lappenpop tegen de grond.

‘Charlie!’ Deze kreet was net zo nutteloos als de eerste. Hij verroerde geen vin.

Angst dreef haar voort door het kolkende water. Hij kon niet dood zijn. God zou geen onschuldige jongen doden. Charlie had niet eens naar de haven gewild. Zij had hem overgehaald.

Alstublieft, God. Laat hem dit overleven.

Ze hoopte dat haar smeekbede genoeg zou zijn om een wonder te laten gebeuren, maar toen ze dichterbij kwam en zag hoe bleek haar broertje was, wist ze dat haar woorden waren weggevoerd door de wind en de hemel niet hadden bereikt.

1

VIER JAAR LATER

IN DE BUURT VAN DE FLORIDA KEYS

Krak!

Het scherpe geluid haalde Elizabeth uit haar dromen en herinneringen.

Toen ze om zich heen keek, zag ze dat ze op het schip Victory was en niet worstelde met de orkaan die Key West had verwoest. De zachte gloed van de olielamp onthulde weinig van de hut, maar verlichtte wel de bezorgde gezichten van haar dienstmeisje en oudtante. De lamp piepte en wankelde bij elke beweging van het vaartuig.

‘Deze reis wordt mijn dood.’ Tante Virginia keek argwanend om zich heen en wuifde met haar mollige hand voor haar bleke gezicht.

In plaats van op te merken dat haar oudtante degene was die erop had gestaan dat ze met hen meeinging, klemde Elizabeth haar kiezen op elkaar en dwong zichzelf te glimlachen. ‘We zijn snel thuis.’

Thuis. Ze verheugde zich niet op wat haar daar te wachten stond. Charlie. De akelige leegte die de dood van haar moeder had achtergelaten. Ze ademde zo diep in als haar korset toeliet, maar de pijn noch de muffe lucht deed iets aan de verpletterende gevoelloosheid, die haar al in haar greep hield sinds ze het nieuws had ontvangen.

Ze streek haar zwarte rok glad en greep het bed vast toen het schip plotseling naar voren overhelde. Haar stoel verschoof een centimeter of vijf over de planken en het duurde even totdat de boot weer recht lag.

‘We zullen verdrinken,’ jammerde haar oudtante, die in het onderste bed van het stapelbed lag. De vijftenzestig jaar oude vrouw hield al een emmer bij zich sinds ze de haven van Charleston hadden verlaten. Afgezien van de keren dat ze stil hadden gelegen voor een tussenstop in St. Augustine en een korte pauze in Fort Dallas om een tweede stuurman op te halen, had ze de overige negenhonderdvijftig kilometer geklaagd en gekermd.

Elizabeth had haar geduld negenhonderd kilometer terug al verloren.

‘We zijn volkomen veilig.’ Ze zei de woorden nu automatisch. Haar moeder – tante Virginia’s nichtje – had aan gele koorts geleden. Zo erg was een beetje schudden op zee toch niet?

‘Maar die verschrikkelijke geluiden. Het klinkt alsof het schip elk moment uit elkaar kan vallen.’

Hoewel het gekraak waarvan Elizabeth wakker was geworden echt angst-aanjagend had geklonken, zou ze dat nooit toegeven, omdat tante Virginia dan helemaal hysterisch zou worden. Dus stelde ze haar nogmaals gerust. ‘Die geluiden zijn normaal op een schip.’ Twee zeereizen hadden haar dan wel geen expert gemaakt, maar ze was al van kleins af aan bekend met het kreunen en steunen van vele schepen. ‘Een zeevaarder raakt aan zulke dingen gewend.’

‘Zelieden misschien wel, maar wij, arme vrouwen, niet.’ Tante ging direct door met het volgende deel van haar eindeloos herhaalde klaagzang. ‘Ik begrijp niet waarom de kapitein ons zijn kamer niet heeft aangeboden; dat zou veel comfortabeler geweest zijn. Als Jonathan dit wist, zou hij die man meteen ontslaan.’

Opnieuw probeerde Elizabeth haar moeders geduld op te brengen. Dat was tenslotte het doel van deze reis: haar vader laten zien dat ze een fatsoenlijke jongedame was geworden. ‘We hebben geluk dat de stuurmannen ons hun kamer aanboden.’

‘Je doet het klinken alsof ze een betamelijke verblijfplaats hebben opgegeven.’ Tante Virginia gebaarde het vertrek rond. ‘Twee stapelbedden!’ Ze snoof. ‘Matrassen van stro vol met vlooiën.’

‘Het is beter dan bij de bemanning in hangmatten slapen.’

‘Dat zouden ze niet durven. Dit schip is eigendom van mijn neefje.’

‘Ik had begrepen dat hij aandeelhouder is,’ verbeterde Elizabeth haar, ‘samen met een aantal anderen.’

‘Nou, dat doet er niet toe.’ Tante Virginia zuchtte humeurig en bette haar mond met een kanten zakdoek. ‘Ik hoop gewoon dat we aankomen, voordat ik hieraan bezwijk.’

Elizabeths dienstmeisje, Anabelle, rolde met haar ogen. Het oogwit stak fel af tegen haar karamelbruine huid. ‘U gaat echnie dood, hoor.’

Anabelle sprak vloeiend Engels en kon lezen en schrijven. Tante Virginia wantrouwde echter elke neger die naar school was geweest en na de eerste afranseling had Anabelle besloten om zich tegenover tante Virginia van de domme te houden. Elizabeth was verontwaardigd over de ruwe behandeling, maar Anabelle had haar gesmeekt er niets tegen te doen. Opstandigheid zou haar leven alleen maar moeilijker maken.

‘Wanneer is dit voorbij?’ jammerde tante.

‘Het duurt niet lang meer.’ Elizabeth bood haar lauwe thee aan.

‘Ik wil je thee niet. Het is vreselijk, waarschijnlijk beschimmeld. Joost mag weten hoe ze iets drooghouden op dit schip. Er loopt zelfs water langs de muren.’

Elizabeths blik ging naar de wanden achter het stapelbed. ‘Onmogelijk.’

‘Geloof je me niet?’ Tante schraapte haar keel. ‘De bedden zijn verschrikkelijk klam.’

‘Maar dit is een binnenmuur.’ Ze strekte haar arm langs haar tante en voelde inderdaad vocht. Dat kon niet goed zijn. Ze moest iets verzinnen om iedereen af te leiden van deze ontstellende ontdekking. ‘Laten we een stukje uit de Bijbel lezen. Ik haal wel een lamp.’

Tante wuifde met haar hand. ‘Laat je meid dat doen.’

Elizabeth pakte haar tantes bijbel uit haar koffer, terwijl Anabelle een lamp uit de houder haalde en die naar Elizabeth bracht.

‘Zal ik hem effe vasthouden, m’vrouw Lizbeth?’

‘Ik denk dat dat wel moet.’ Ze was dankbaar voor het feit dat haar tante niets zei over hoe onhandig het was dat er geen lamp bij de bedden hing. ‘Schuif je kruk maar wat dichterbij.’

Toen iedereen zat, stelde tante Virginia een tekstgedeelte voor. ‘Zullen we de gelijkenis van de verloren zoon lezen, liefje?’

Eerder de verloren dochter. Het leed geen twijfel dat haar tante die passage had gekozen om Elizabeth op haar fouten te wijzen. Ze ging namelijk naar huis zonder te hebben gedaan wat haar ouders hadden geëist: trouwen. Het speet haar dat ze het haar vader nog moeilijker maakte door hem zo teleur te stellen.

‘Is het bruiloftsfeest in Kana misschien beter?’ hintte tante met een schittering in haar ogen.

Nog erger. Elizabeth had elke huwelijkskandidaat die bij tante was langsgesproken resoluut afgewezen. Tante had haar verweten dat ze veel te kieskeurig was, maar niemand kon aan Rourke tippen. Elizabeth had het echt geprobeerd, maar de mannen in Charleston verbleekten bij de dappere berger.

‘Het wordt Kana,’ besloot tante. ‘Een bruiloft brengt altijd vreugde voort. Je zult niet lang meer in de rouw zijn en een van de kandidaten kunnen accepteren. Hoewel ik me, op een uitzondering na, niet kan voorstellen dat er in die achterbuurt heren van goede komaf te vinden zijn.’

‘Het is geen achterbuurt en er zijn genoeg mannen van goede komaf.’

Tante trok veelzeggend een wenkbrauw op. ‘Je vader schreef heel iets anders en gezien zijn... Nou ja, daar laten we het maar bij. Je vader weet net als ieder ander hoe het gesteld is met de huwelijkskandidaten in Key West. Daarom wilden ze dat je naar Charleston kwam. Arme Helen.’ Ze snoof en veegde met een zakdoekje onder haar neus langs. ‘Ze zou zo teleurgesteld zijn.’

De naam van haar moeder horen, deed pijn. Ze had haar moeder inderdaad teleurgesteld; ze had Elizabeth altijd aangespoord om een goede man te vinden. Niettemin hadden haar ouders de enige die ertoe deed als onbelangrijk afgedaan.

De wind huilde en de golven sloegen tegen de romp, maar zelfs het razen van de natuur kon niet op tegen de storm in Elizabeths hart. Vier jaar lang had ze geprobeerd Rourke O’Malley te vergeten, maar het was niet gelukt. Binnenkort zou ze in haar thuishaven aankomen en daar kon ze hem niet ontwijken. Hij kon op de kade of in elke willekeurige straat

opduiken. Een blik in zijn groene ogen en elke andere huwelijkskandidaat zou verbleken. Ze zou weer recht tegenover haar vader komen te staan.

Hij hield niet van bergers. Hij klaagde hen aan voor het admiraliteitscollege. Maar hij kende Rourke niet echt. Hij kende de kracht van zijn karakter niet. Hij wist niet wat Rourke voor haar had gedaan.

Schaamte kleurde haar wangen.

Het schip schudde hevig en haalde Elizabeth terug uit het verleden. Anabelle viel van haar kruk. De lamp kantelde en schommelde toen haar elleboog de grond raakte. Tante Virginia hield de spreidicht bij haar keel. Haar ogen waren groot en haar kap stond scheef op haar hoofd. Elizabeth pakte de theepot, klaar om het vuur te blussen, maar Anabelle hervond haar balans en zette de lamp op tafel.

Elizabeth haalde trillend adem en zette de theepot neer.

‘Hang de lamp terug, voordat je hem laat vallen,’ commandeerde tante Virginia.

‘Ja, m’vrouw Virginia.’

‘Een goed geoefende dame weet hoe ze haar evenwicht moet bewaren,’ zei tante Virginia tegen Elizabeth. ‘Oefening en discipline zijn essentieel. Onthoud dat. De vrouw des huizes moet de bevelen geven.’

‘Moeder had het respect van de bedienden zonder bevelen te snauwen.’

‘Vast en zeker, liefje.’ Tante Virginia gaf een klopje op haar hand. ‘Maar jij hebt niet van haar kunnen leren. Doe mij maar na, dan komt het goed.’

Nu de lamp weer aan de wand hing, zag Elizabeth niet meer genoeg om te kunnen lezen. Ze stopte haar tantes bijbel terug in haar koffer. ‘Maar het is anders in Key West.’

‘Onzin.’ Tante streek de spreid glad. ‘Bedienden zijn overal. Je moet aan jouw mr. Finch laten zien dat je een huishouden kunt leiden.’

Elizabeth kromp ineen. Tante vond hem de enige geschikte kandidaat, maar zelf vond ze hem onuitstaanbaar saai. ‘Hij is niet *mijn* mr. Finch.’

‘Dat zal hij wel snel zijn, als ik het goed heb.’

Percival Finch had in de afgelopen winter en het voorjaar meerdere bezoeken aan tante Virginia’s huis gebracht. Hoewel hij goedgemanierd was, vond Elizabeth hem nog ziellozer dan de andere kandidaten – vooral in vergelijking met Rourke. Iedereen keek naar kapitein O’Malley als hij een

kamer binnenkwam. Als mr. Finch niet zulke opzichtige gilets droeg, zou je vergeten dat hij er was. Zijn vertrek was een opluchting, totdat Elizabeth erachter kwam dat haar vader hem als griffier had aangenomen.

‘Ik zou willen dat mr. Finch niet was weggegaan, voordat je besloot terug te keren naar Key West.’ Tante Virginia zuchtte voor de zoveelste keer. ‘Hij is goed gezelschap en op je gesteld. Hij zou een geweldige begeleider zijn geweest op deze zeereis. Jullie zijn voor elkaar geschapen. Je vader is het met me eens. Ik ben er zeker van dat jullie elkaar snel weer zullen terugvinden.’

‘Mijn vader is het met u eens?’

Tante knikte. ‘Je moeder was dat ook.’

Het schip helde weer naar voren, maar dat was niet zo’n grote schok als het nieuws van tante Virginia. Als moeder en vader mr. Finch goedkeurden, kwam ze nooit meer van hem af.

Tante Virginia duwde haar zakdoek tegen haar mond. ‘Ik zou willen dat dit voorbij was.’

‘Mr. Buetsch zei dat we waarschijnlijk morgenochtend in Key West aankomen.’

‘Morgenochtend! Dan zijn we al lang omgekomen in deze verschrikkelijke storm.’

Elizabeth stond op, geïrriteerd door de gedachte aan mr. Finch. ‘Dit is een gewone najaarsstorm.’

‘Net als die van vier jaar geleden? Dat was geen gewone storm, of wel?’

De herinnering aan die dag was pijnlijk en vaak voelde het alsof het slechts een dag eerder was gebeurd. Toen ze bij haar broertje was gekomen, had ze geprobeerd hem bij bewustzijn te brengen. Ze had zijn hoofd omhooggehouden toen het water verder steeg, maar hij kwam niet bij zijn positieven en het was haar niet gelukt het blok niet van zijn benen te trekken. Het water kwam hoger en hoger te staan, tot het ten slotte Charlies schouders raakte. Toen had ze de hoop opgegeven. Maar plotseling was Rourke – sterk en dapper, als een van koning Arthurs ridders – vanuit de dichte mist komen aanzetten.

‘Dat was geen gewone herfststorm,’ fluisterde ze. ‘Dat was een orkaan.’

Die orkaan had het eiland en hun levens aan flarden gescheurd. Maar een paar gebouwen bleven ongedeerd staan. Hun huis verloor zijn dak en

veel van hun bezittingen waren weggespoeld. Maar de ergste schade kon niet afgemeten worden aan de hand van missende stukken hout en vergane kleding.

Nadat hij Elizabeth naar een hoger gelegen gebied had gebracht, was Rourke teruggegaan voor haar broertje. Ze had zich stevig aan de wortelbomen vastgeklampt, maar geen van beiden was die nacht of volgende ochtend teruggekomen. Pas toen de lucht opklaarde en de volledige schade opgemeten kon worden, kwam ze erachter dat hij Charlie naar het inmiddels dakloze ziekenhuis, Marine Hospital, had gebracht. De dokters daar hadden wel zijn leven kunnen redden, maar niet zijn benen.

Het schip schommelde weer, deze keer met een schurend gekras. Maar Elizabeth voelde het nauwelijks. Haar tantes mond bewoog, maar ze merkte het niet. Ze hoorde enkel het gehuil van haar moeder, terwijl die Charlies bewegingsloze hand vasthield.

‘Waarom zou hij in dit weer naar de haven zijn gegaan?’ had moeder gejammerd.

Elizabeth had niet durven toegeven dat dat aan haar te wijten was. De seconden waren voorbij getikt en de stilte was alleen verbroken door de fluitende wind en gesmoorde snikken. Ze had geprobeerd spijt te betuigen, maar de woorden waren in haar keel blijven steken.

Toen had Rourke geantwoord: ‘Hij was naar mij op zoek.’

Elizabeth had haar ogen dichtgeknepen. Rourke had de schuld op zich genomen en zij had het hem laten doen. Ze had trillend ademgehaald en de tranen snel weg geknipperd.

Eerst was ze opgelucht geweest, maar toen kwamen de gevolgen. Vader was woedend op Rourke. Moeder bracht haar dagen door met de verzorging van haar zoon. Elizabeth voer zoals gepland naar Charleston. Ze ging liever weg dan dat ze de waarheid onder ogen moest zien.

Nu lag de waarheid te wachten als een sidderaal, klaar om aan te vallen.

Het water drong door haar pantoffels, maar ze merkte het niet. Haar gedachten werden in beslag genomen door één enkele vraag: zou ze de waarheid ooit onder ogen moeten zien?

‘Dwaas,’ mompelde Rourke O’Malley, met een verrekijker voor zijn ogen. ‘Ze gaan recht op het rif af.’

De meester van de schoener had ofwel geen stuurman ingehuurd, ofwel een incompetente. Elke zeeman die deze wateren kende, wist wel beter dan in stormachtig weer die kant op te varen en te oordelen naar de grootte van de schoener had die passagiers of lading bij zich. In het laatste zonlicht zag hij dat de zeilen aan flarden waren gescheurd, de fokkenmast afgebroken was en het vaartuig diep in het water lag. Of het schip was te vol geladen of het maakte water.

Door zijn lichaam golfde de bekende mengeling van angst en vreugde. Een kapot schip kon de berger – degene die als eerste het schip bereikte – grote rijkdom brengen, maar ook gevaar. Veel bergers kwamen tijdens een bergingsactie om. Sommigen vielen overboord en werden geplet tussen de twee schepen. Duikers verdronken als het schip verschoof en hen vastpinde onder het ruim.

De loopbaan van een actieve berger was kort en die van Rourke duurde al ruim tien jaar. Hij had maar één goede beloning nodig om koopman en scheepseigenaar te worden; beroepen waarmee de meeste winst te behalen viel. Een waardevol wrak kon hem genoeg opleveren om zijn eigen pakhuis te bouwen. Dan kon hij geld innen, in plaats van te betalen aan de mannen die nu de kade en handel van Key West in handen hadden.

‘Het schip ligt er diep in,’ riep John Malley, zijn oude stuurman. Na zijn vrijlating had hij een verkorte versie van Rourkes achternaam aangenomen, in plaats van die van de meester die hem mishandeld had. ‘Waar-schijnlijk zit het vol gaten.’

Rourke wilde de hoop niet opgeven. ‘De luikdeksels kunnen loszitten, waardoor het water maakt.’

John grijsde zijn witte tanden in het licht van de lantaarn bloot. Er waren geen woorden nodig om Rourke te laten weten dat zijn vriend ook van schatten droomde. Voor veel negers had het geen zin om te hopen dat ze ooit rijk zouden worden. Zelfs na hun vrijlating was er in hun geval alleen werk in en om het huis te vinden. In het Caraïbisch gebied dreven slavernij en de weinige kansen velen tot piraterij, onder wie de beruchte Zwarte Caesar. Hoewel negers getalenteerde duikers waren, betaalden veel bergers

hun een hongerloon. Rourke daarentegen betaalde elke man voor zijn bekwaamheid en werk, niet met oog op de kleur van zijn huid.

Sommigen in Key West, zoals Charles Benjamin, suggereerden dat negers niet het verstand hadden om als stuurman te dienen, maar Rourke wilde niemand anders. John kende deze zee. Hij kon de wolken lezen en was niet bang om naar wrakken te duiken. Zodra Rourke het bevel over zijn schip opgaf, zou John een goede scheepsmeester worden.

Rourke tuurde de wind in. Hoewel hij de Windsprite in een beschutte inham voor anker had gelegd, zorgde de kolkende storm ervoor dat zelfs het meest ondiepe water hoge golven vormde. Dit werd de storm van het jaar.

‘De boot zinkt,’ zei John. Het schip slingerde woest heen en weer, alsof het dit wilde bevestigen. ‘Hij heeft het rif geraakt. Als hij nog geen water maakte, doet hij dat nu zeker wel.’

Rourke hield zijn adem in en bleef kijken. ‘Volgens mij beweegt hij nog.’ John schudde zijn hoofd.

Rourke wilde de hoop niet opgeven. Hij tuurde door het glas. Het dek van de schoener en de cabineverlichting hielden nog steeds naar voren. De duisternis zou al snel alles, behalve die lichtjes, opslokken. En als de boot op het rif stuitte, zou ook het licht verdwijnen. ‘We moeten hen gaan helpen. Op deze manier raken ze alleen maar verder in de problemen.’

‘Alle hens aan dek!’ John wreef zijn handen samen. ‘We krijgen straks wat lekkers.’

Wat lekkers. De onaangename term was al jaren gangbaar op Rourkes schip. Wanneer een boot vastliep en brak, ontteden Rourke en zijn mannen het schip van haar lading en uitrusting, en brachten ze de overlevenden in veiligheid.

Alstublieft Heere, laat hen het allemaal overleven.

Rourke probeerde de brok in zijn keel weg te slikken. Ieder jaar werd het moeilijker om te moeten toezien hoe mensen verdronken, vooral kinderen. Geen enkel kind zou vroegtijdig moeten sterven en verdrinken was de ergste manier van allemaal. Happen naar lucht en alleen maar water inslikken. Hij huiverde toen het bleke gezicht van een onbeweeglijke jongen voor zijn ogen langs flitste. Kleine Charlie Benjamin.

Rourke, je wordt zwak. Misschien was het tijd om met pensioen te gaan.

Nog een grote beloning, dan kon het. Misschien zou dit het worden.

Hij tuurde naar de donkergrijze horizon.

‘We zijn alleen,’ bevestigde John.

Hij had gelijk. Rourke speurde met zijn verrekijker de horizon af, maar ontwaarde geen enkel lichtje in de duisternis, wat betekende dat er geen andere bergers in aantocht waren. Hij liet zijn verrekijker zakken. Als de schoener schipbreuk leed, zou hij strandvonder zijn. Hij zou het grootste deel van de buit toegewezen krijgen als bergingsloon. Met bonzend hart greep hij het dolboord vast.

Zijn bemanning maakte zich klaar om het anker te lichten en uit te varen. Ondanks de beschutte ankerplaats schommelde de sloep hevig. Na al die jaren op zee merkte Rourke het bijna niet meer, maar de nieuwelings, Tom Worthington, klemde zich vast, terwijl hij naar achteren schuifelde.

‘Lichten uit, kapitein?’ riep Tom gretig.

‘Nee!’ blafte Rourke. ‘Zo doen wij dat niet op dit schip.’

Sommige scheepsmeesters beweerden dat bergers hun verlichting, of het gebrek daaraan, gebruikten om schepen doelbewust in gevaar te brengen. Dat was misschien twee decennia geleden, toen er nog geen wetten waren, het geval geweest, maar de tijden waren veranderd. Elke berger had nu een vergunning en moest de regels handhaven. Het overtreden van de wet leidde ertoe dat de rechter de vergunning introk en een berger voortaan moest vissen om brood op de plank te krijgen. Slechte ruil voor de kans op rijkdom.

‘Geef het waarschuwingssignaal,’ commandeerde hij. ‘We moeten de schoener waarschuwen voor hun koers en het rif.’ Misschien was het al te laat, maar hij moest het proberen.

‘Tot uw orders, kapitein,’ riep Tom, en hij volgde zijn bevel op.

Rourke glimlachte om het enthousiasme van de jongen. Hij zou snel genoeg leren dat schipbreuk leidde tot tragedie en pijn, niet alleen tot avontuur en rijkdom.

‘Blijf doorgaan, tot ze reageren,’ zei hij, voordat hij naar beneden ging.

Als de schoener zijn waarschuwingen in de wind sloeg, zou hij een lange nacht voor de boeg hebben. Hij kon maar beter alles in gereedheid maken voor eventuele overlevenden.

Elizabeth ademde diep in om haar bonzende hart tot kalmte te manen. De hut bevond zich achterin. Een natte vloer betekende niet dat het schip zonk, alleen maar dat de voegen niet goed waren gedicht. Toch klonk het gekraak en geknars van het schip niet als normaal. Ze kende de gevaren van deze wateren maar al te goed. Bergers hielden dit gebied niet voor niets in de gaten. Schepen liepen vaak op een rif. Soms stierven mensen hier. Ze leunde tegen de deur van de hut en zette zich schrap toen het schip weer schokte.

Aan de andere kant van de deur schreeuwden een paar bemanningsleden paniekerig.

Rillingen liepen over Elizabeths rug. Afgezien van de stuurmanshut, waar zij en tante Virginia nu sliepen, grensden aan deze gang enkel de hut van de kapitein en de eetzaal van de officieren. En die kreten waren niet afkomstig geweest van officieren, maar van bemanningsleden, die doorgaans niet in dit gedeelte van het schip kwamen. Hun aanwezigheid hier betekende dat het schip ernstig beschadigd was.

Haar adem stokte in haar keel. Na talloze onnodige catastrofale voorstellingen kon tante Virginia weleens gelijk krijgen.

Ze bewoog haar hand over de mahoniehouten deur naar de koperen klink. Als ze ook maar even naar buiten keek, kon ze erachter komen wat er aan de hand was.

Anabelle sloop dichterbij en fluisterde: ‘Laat mevrouw Virginia niet zien wat je doet.’

Dat zorgde ervoor dat Elizabeths hart nog sneller begon te bonzen. Anabelle had het geschreeuw ook gehoord. Ook zij dacht aan onheil. Als tante dit wist, zou ze hysterisch worden. Maar Elizabeth moest het risico nemen. Ze moest weten hoe de zaken ervoor stonden. Ze ademde diep in en duwde de klink omlaag.

Anabelle legde haar hand op de deur toen tante Virginia zich nogmaals over de emmer boog. ‘Stuur mij weg om de eerste stuurman te zoeken.’

‘Mr. Buetsch is waarschijnlijk bezig.’ Elizabeth duwde Anabelles hand weg. Ze zou nooit meer het leven van een ander in gevaar brengen.

Voordat Anabelle kon antwoorden, zwaaide ze de deur al open. Water sproeide door de opening op haar jurk en de krullen, die Anabelle vanmor-

gen zo zorgvuldig in haar haar had aangebracht, hingen van het ene op het andere moment in slierten langs haar gezicht. De kok had geprotesteerd en gezegd dat het fornuis niet bedoeld was voor haarklemmen, maar Anabelle had gesmeekt, tot hij toegaf. Elizabeth keek opzij. Water stroomde over het dek en zeelieden sleepten met een plastic doek. Dat kon maar voor één ding zijn: om een gat te dichten waar je van binnenuit niet bij kon komen.

‘Waar ga je heen?’ riep tante Virginia achter haar. ‘Laat me niet alleen.’

Elizabeth sloot de deur en drukte haar voorhoofd tegen het gladde hout. ‘Ik ga nergens heen.’

Hoewel Anabelle troostend over haar rug wreef, kon ze niet vergeten wat ze had gezien. Ze hadden een wonder nodig om de nacht door te komen. De bemanning had het te druk om zich om drie vrouwen te bekommeren. Hun levens lagen in haar handen.

Wat kon ze doen? Ze moesten in de hut blijven, tot de kapitein bevel gaf het schip te verlaten, maar Elizabeth kon niet wachten. Ze wist hoe ze moest zeilen en zwemmen. Ze wist hoe een schip werkte en wat er gebeurde als het zonk. Ze moest iets doen, maar wat?

Ze ijsbeerde door de kamer en stopte alleen even om uit het raam het donker in te turen. Het licht van de lampen werd weerkaatst in het opspattende water.

Anabelle wilde de luiken sluiten, maar Elizabeth wuifde haar weg. ‘De lucht is te vochtig om ze dicht te doen.’

‘Waarom gaan we geen whist spelen?’ stelde haar oudtante voor. ‘Dan hoeven we niet aan dit akelige geschommel te denken. We kunnen om de beurt de vierde speler zijn.’

Spelletjes, nu? Als het ergste gebeurde, moesten ze klaarstaan. Dan was er geen tijd meer om hun eigendommen bij elkaar te zoeken.

Ze draaide zich om naar haar tante. ‘We moeten ons klaarmaken.’

‘Ik heb de kaarten al.’ Tante hield een pakje omhoog. ‘We kunnen je koffer als tafel gebruiken. Laat je meid hem brengen.’

‘Ik had het niet over kaarten.’ Elizabeth wilde haar tante niet bang maken, maar onwetendheid kon fataal zijn. Ze kon een van de laatste vrouwelijke bloedverwanten in haar familie niet verliezen. ‘We moeten ons klaarmaken voor als het schip vergaat.’

‘Vergaat?’ Tante Virginia werd bleek.

‘We moeten onze kostbaarheden opbergen in iets wat klein genoeg is om te tillen,’ vervolgde Elizabeth snel.

‘Waar heb je het over, schat? De stuwadoors nemen onze koffers mee.’

Elizabeth slikte haar frustratie weg. Haar oudtante dacht dat ze het over hun aankomst in Key West had. Ze keek om zich heen, op zoek naar iets kleins en lichts om hun belangrijkste eigendommen in te doen. ‘Er zijn geen stuwadoors op het schip.’

‘Natuurlijk niet. De bemanning brengt onze spullen naar het dek.’ Tante Virginia schudde de kussens achter haar rug op.

Kussens. Natuurlijk. ‘Een kussensloop is perfect. Geef me een van uw kussens.’

Tante keek haar achterdochtig aan. ‘Wat zag je daarbuiten?’

‘Ik zeg alleen maar dat we klaar moeten staan, voor het geval we de opdracht krijgen om in een van de roeiboten te stappen.’

Tante Virginia ademde diep in. ‘Het schip gaat zinken?’

‘Hopelijk niet. Maar als er problemen zijn, moeten we erop zijn voorbereid.’ Ze gebruikte de enige reden die haar tante zou accepteren. ‘U wilt uw parels toch niet kwijt?’

Tantes ogen werden groot en haar onderlip begon te trillen. ‘Roep kapitein Cross.’

‘We kunnen de kapitein niet roepen. Hij is bezig met... belangrijker dingen.’

‘Ik wil niets horen over dieven op Jonathans schip.’

‘Ik zei niet dat er dieven waren. Ik wil alleen maar klaarstaan voor *als* we het schip moeten verlaten.’ Daar, ze had het gezegd.

Haar tante leunde ongelovig naar achteren. ‘Je overdrijft. Jonathan zou ons alleen op het beste schip laten varen.’

Elizabeth gromde van frustratie. ‘Ik wil alleen maar een kussen.’ Als tante ze niet allemaal had gebruikt om zichzelf op het bed te ondersteunen, had Elizabeth er zelf een kunnen pakken.

Op dat moment flikkerde de lamp en twee tellen later ging hij uit, waarna ze in volledige duisternis achterbleven.

Alle drie de vrouwen haptten naar adem.

‘Niet bewegen.’ Het duurde even voor Elizabeths ogen aan het donker gewend waren. Niets was veranderd. De zee beukte nog steeds tegen het schip en ze bewogen nog steeds voort. Misschien was het de bemanning gelukt het gat te dichten. Misschien zouden ze Key West zoals gepland bereiken.

‘Wat moeten we nu doen?’ fluisterde tante Virginia.

‘We wachten.’

Tante dacht blijkbaar dat ze wachten op hun dood bedoelde, want ze begon te snikken. ‘Ik wil niet hier, ver van mijn familie, sterven. Die arme Helen had tenminste haar man en zoon nog bij zich.’

Haar woorden raakten Elizabeth diep. Tante Virginia was doodsbang – niet om wat hun kon gebeuren, maar om alleen te zijn. Dat was hoe Elizabeth zich had gevoeld sinds ze het nieuws van haar moeders dood had vernomen. Nooit kon ze haar lieve moeder meer om advies vragen. Nooit zou haar lieve moeder haar meer geruststellen na een nachtmerrie of teleurstelling.

‘Het is al goed.’ Elizabeth ging naast haar tante zitten. Ze omarmde de oudere vrouw. ‘Ik blijf bij u.’ Ze moest nu zelf ook haar tranen wegslikken.

‘Arme schat, ik dacht niet na. Ik had je moeders overlijden niet mogen noemen. Probeer je haar schoonheid en gratie te herinneren.’

Tranen prikten in Elizabeths ogen. ‘Ik ben al bijna vergeten hoe ze eruitzag.’ Ze opende haar zakhorloge en raakte het minuscule portretje aan. Het plaatje was geschilderd toen de jeugd haar moeders wangen nog kleurde. Ze was in de loop der jaren ouder geworden. Ze was haar rode blos verloren en had lijnen om haar ogen en mond gekregen, totdat ze nauwelijks meer had geleken op dat meisje van de afbeelding. ‘Ze was mooi, hè?’

‘Heel mooi.’ Tante Virginia gaf haar een klopje op haar rug. ‘Je doet me aan haar denken. Volgens mij had ze een portret laten schilderen op de dag van haar huwelijk, dat hangt hoogstwaarschijnlijk nog in je vaders huis, en daar lijkt jij nu precies op.’

Elizabeth veegde de tranen weg met haar mouw. ‘Het was beschadigd door de storm, maar vader heeft het laten prepareren.’ Haar aandacht werd getrokken door knipperende lichten buiten. Geen willekeurig geknipper, maar een specifiek patroon, zoals een vuurtoren. Waren ze bij die van Key

West? Caroline had geschreven dat dat het enige gerepareerde licht tot nu toe was.

Ze rende naar het raam. ‘Kijk! Lichten. We zijn veilig!’

Op dat moment schokte het schip. Het schoot naar voren en schokte opnieuw, voor het schip overhelde naar stuurboord. Tante Virginia gilde. Hout versplinterde. Elizabeth rolde door de hut. Haar handen stootten tegen hout en de schok ging door haar lichaam. Alles, inclusief Elizabeth, gleed richting de scheidingswand. De theepot rolde over haar hand en spatte uiteen tegen de muur. Iets groots schraapte langs haar been en landde met een zware bons op de plankenvloer.

Toen stopte alle beweging.

De wind huilde nog steeds. Regen en zeewater kletterden onverminderd tegen het schip, maar het gekraak en geschuur van het schip klonk nu ronduit onheilspellend.

‘Wat gebeurde er?’ gilde tante.

Elizabeth hees zichzelf met moeite overeind en wist precies wat er aan de hand was.

Ze hadden het rif geraakt.